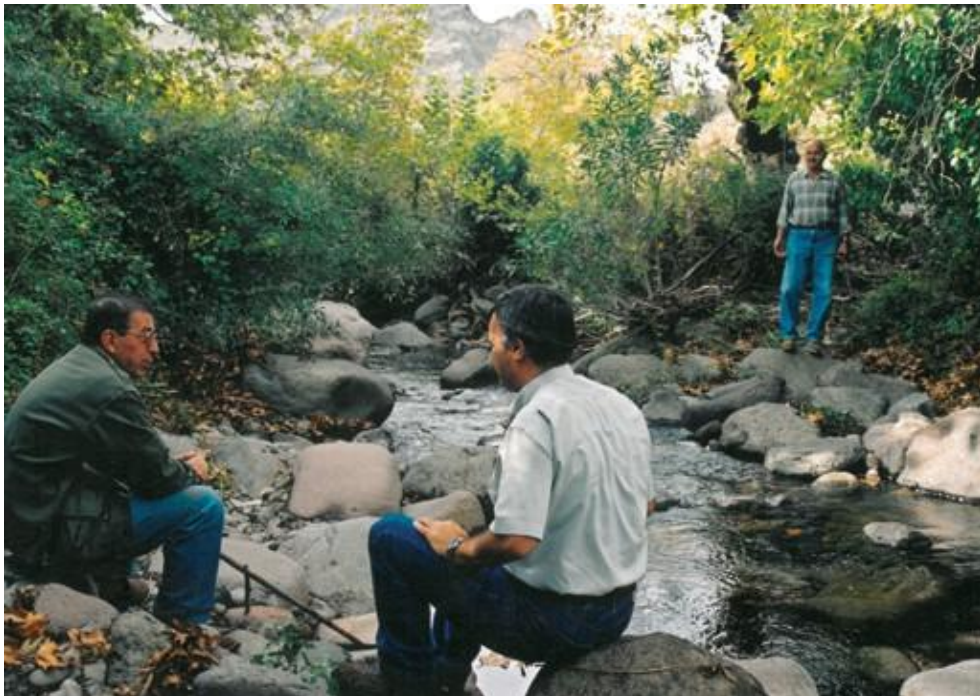

Πολιτιστικός, Εξωραϊστικός, Μορφωτικός Σύλλογος Μαλλιόντας

ΤΟ 2000 ιδρύεται στον Μεσότοπο ο σύλλογος «Μαλλιόντα» και το πρώτο Δ.Σ. με φιλοπρόοδες ιδέες και όρεξη για παραγωγή έργου, προσπαθεί να ζωντανέψει την περιοχή. Πρωταρχικός στόχος η ανάπλαση και λειτουργία παραδοσιακού νερόμυλου, ο οποίος θα αποτελούσε σημείο αναφοράς για την περιοχή.

Ο καθένας από μόνος του μπορεί να κάνει πολλά, όλοι μαζί όμως ενωμένοι μπορούμε να κάνουμε πολύ περισσότερα! Αυτό το γνωρίζουν όλοι οι Μεσοτοπίτες και πιστεύω ότι είναι από τα σημαντικότερα πράγματα που έχουμε διδαχτεί από την δράση του Συλλόγου Μεσοτοπιτών «η Αναγέννηση».

Η αρχή της συλλογικότητας, η υπευθυνότητα, η ευγενική συνεργασία, η εθελοντική προσφορά, το κοινωνικό ενδιαφέρον, η ενεργή συμμετοχή στα Δ.Σ. του Συλλόγου και στο «Παράρτημα», μας έδωσαν την ευκαιρία να οραματιστούμε, να πιστέψουμε και να οργανώσουμε τις δυνάμεις μας, πραγματοποιώντας θαυμαστά έργα, αυξάνοντας την αυτοπεποίθηση και ενθαρρύνοντας τα επόμενα βήματα.

Μιχάλης Γουλής, Γιώργος και Στρατής Βασίλας, στο ποτάμι δίπλα στον μύλο Καταχανά (2005).

Ο μπαρμπα-Μήτρος Τόβας με τον γιο του Αρίστο και το γαϊδούρι τους φορτωμένο ακτινίδια!

Έτσι λοιπόν δικαιολογείται και το γεγονός ότι ο Μεσότοπος είναι από τα ελάχιστα χωριά των χιλίων κατοίκων, που έχει τόσα πολλά συλλογικά όργανα και φορείς, όχι μόνο στα χαρτιά αλλά με καθημερινή δράση και παρουσία.

Μεταξύ των νεοσύστατων αυτών φορέων με σημαντική δράση και πολλά σχέδια, είναι ο σύλλογος «η Μαλλιόντα». Μίλησα με τον πρόεδρο του Συλλόγου Μαλλιόντας, τον κ. Μιχάλη Γουλή, και επισκέφθηκα το κτήμα του, που βρίσκεται δίπλα στην κοίτη του ποταμού. Με σειράνισε στα περιβόλια, συναντήσαμε τον χωρατατζή Παναγιώτη Βογιατζή, που είναι υπεύθυνος για την διαχείριση του νερού και τον Δημήτρη Τόβα με την καινοτόμο-για το χωριό καλλιέργεια ακτινιδίων.

Μαζί συζητήσαμε πώς ήταν παλιότερα η Μαλλιόντα, τότε που ζούσαν εκεί μόνιμα περισσότερες από 60 οικογένειες, για τους γραφικούς νερόμυλους, το αυλάκι με το τρεχούμενο νερό, το ψάρεμα χελιών στον ποταμό, τα αγέ-

Η σμιλεμένη αγριάδα των βράχων δίπλα στο γλυκό πράσινο της ρεματιάς (φωτ. Στέφανος Παρασκευαΐδης)

ρωχα πλατάνια αλλά και για τα πολλά οπωροφόρα δέντρα, που υπήρχαν στην περιοχή και τώρα πια έχουν χαθεί.

Φανταστήκαμε πώς μπορεί να εξελιχθεί η περιοχή, ικανοποιώντας τις σύγχρονες ανάγκες των αγροτών και των κτηνοτρόφων και αναδεικνύοντας παράλληλα το φυσικό περιβάλλον σαν το κυρίαρχο στοιχείο, που θα μπορούσε να συμβάλει στην οικονομική ανάπτυξη της περιοχής.

Έμαθα λοιπόν πως ο Σύλλογος ιδρύθηκε το 2000 και αριθμεί 67 μέλη.

Το Δ.Σ. απαρτίζεται από: Πρόεδρος: Μιχάλης Γουλής, Αντιπρόεδρος: Ευθύμιος Σκομβούλης, Γραμματέας: Δημήτριος Βραχνός, Ταμίας: Γρηγόρης Βραχνός, Υπεύθυνος Πολιτιστικών Δράσεων: Γεώργιος Ιωσηφέλλης.

Σκοπός της ίδρυσης του Συλλόγου είναι η ανάδειξη του φυσικού περιβάλλοντος, η εποπτεία και σωστή διαχείριση των φυσικών υδάτινων πόρων, η βελτίωση των συνθηκών δουλειάς των αγροτοκτηνοτρόφων της περιοχής, η ανάπτυξη πολιτιστικών δράσεων και ευαισθητοποίηση των μελών σε θέματα αγροτουρισμού, ώστε να αποκτήσει ξανά ζωή η περιοχή.

Στους άμεσους στόχους, είναι να αναδειχθούν και τα υπόλοιπα ξωκλήσια της περιοχής, να δημιουργηθούν προσβάσεις σε όλα τα κτήματα και να ηλεκτροδοτηθούν τα ποιμνιοστάσια. Αυτό που θα ήθελαν περισσότερο είναι η ανάπλαση και λειτουργία παραδοσιακού νερόμυλου, ο οποίος θα αποτελέσει σημείο αναφοράς για την περιοχή. Ακόμα είναι απαραίτητη η χαρτογράφηση της περιοχής, η χάραξη μονοπατιών και η σήμανσή τους, καθώς και η ανάδειξη της πλούσιας πανίδας και χλωρίδας. Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται η εξαφάνιση οπωροφόρων δέντρων όπως: βυσσινιές, βερικοκιές, ροδακινιές, ροδιές, κυδωνιές, που αφθονούσαν στην περιοχή. Τα δέντρα αυτά θα μπορούσαν να επανακαλλιεργηθούν σε συνεργασία με τον συνεταιρισμό Γυναικών, που χρειάζεται αυτά τα φρούτα για παραγωγή γλυκών κουταλιού και μαρμελάδων. Επίσης στην περιοχή μπορεί να ευδοκιμήσει το ακτινίδιο αλλά και η μηλιά με την κατάλληλη περιποίηση.

Αξίζει εδώ να αναφερθεί η προσωπική μου εμπειρία από την καλλιέργεια ακτινιδίων στο χωράφι μας στην Μαλλιόντα! Τα φυτέψαμε το 1986. Ήταν 5 ρίζες θηλυκά και μια ρίζα το αρσενικό. Σε τρία χρόνια άρχισαν να κάνουν καρπούς.

Τα πότιζε ο πατέρας μου δύο φορές και τρεις την εβδομάδα το καλοκαίρι. Προσαρμόστηκαν και πετούσαν κλαδιά 3 -4 μέτρα μακριά. Τα πουλιά και άλλα ζώμπερα δε τα πείραξαν ποτέ, ίσως γιατί η συγκομιδή γίνεται όταν είναι ακόμα αγουρωπά. Στη συνέχεια φτιάξαμε μεγάλη πέργολα και σε 10 χρόνια μαζεύαμε μέχρι 300-400 κιλά. Για 15 χρόνια έκαναν καλή παραγωγή. Μετά κάποια σκουλήκια άρχισαν να χαλάνε τις ρίζες και ξεράθηκαν τα τρία. Σήμερα υπάρχουν μόνο δύο αλλά το περιβόλι εδώ και τρία χρόνια το έχουμε εγκαταλείψει. Προσπάθησαν και άλλοι να φυτέψουν άλλα δεν έκαναν καρπό και σε ένα δύο χρόνια ξεράθηκαν.

Ιδέες υπάρχουν πολλές μένει να μετεξελιχθούν σε προτάσεις και εύχομαι να εργαστούμε όλοι μαζί, για άλλη μια φορά, ώστε να γίνουν πραγματικότητα».

(Αρίστος Τόβας, Περιοδικό «Μεσότοπος-Τέχνη-Πολιτισμός», τεύχος 6, Δεκ. 2002)

Αυτά έγραφε ο Αρίστος Τόβας το 2002.

Τα επόμενα χρόνια η επισκεψιμότητα στη Μαλλιόντα μεγάλωσε!

Σ' αυτό βοήθησε η δραστηριοποίηση του Συλλόγου της Μαλλιόντας, και η αναβίωση του πανηγυριού του Αγίου Κωνσταντίνου, με θεία λειτουργία στο γραφικό ξωκλήσι και με γλέντι-κάποιες χρονιές-στην Πλατεία του χωριού! Οι οργανωμένες περιπατητικές εκδρομές στη Μαλλιόντα συνεχώς πλήθαιναν.

Το καλοκαίρι του 2013 είχα μια ενδιαφέρουσα συζήτηση με τον κ. Μιχάλη Γουλή, πρόεδρο τότε του Συλλόγου της «Μαλλιόντας», ο οποίος ανέφερε, ανάμεσα στ' άλλα: «Ο σύλλογός μας έχει κάνει τροποποίηση καταστατικού ενόψει του κοινού στόχου, με τον Σύλλογο «Αναγέννηση», για την αποκατάσταση και λειτουργία του μύλου «Καταχανά», κοντά στο γεφύρι της Μαλλιόντας. Τα μέλη μας είναι γύρω στα 70-75 και η σύνθεση του πενταμελούς συμβουλίου έχει ως εξής: Μιχάλης Γουλής-Πρόεδρος, Λουκάς Βακάλης- Γραμματέας, Ευθύμιος Σκομβούλης-Αντιπρόεδρος, Χαράλαμπος Βογιατζής-Ταμίας και Δημήτριος Κωνσταντιδέλλης-Μέλος.

Την άνοιξη του 2019 η σύνθεση του Δ.Σ. της «Μαλλιόντας» έχει ως εξής

Πρόεδρος: Πίτσας Ανδρέας, Αντιπρόεδρος: Στεριανός Ιωάννης

Γραμματέας: Βακάλης Λουκάς, Ταμίας: Βογιατζής Χαράλαμπος Μέλος: Γουλής Μιχαήλ. Όπως με πληροφόρησε ο πρόεδρος Ανδρέας Πίτσας βασικός στόχος είναι η «αποκατά-

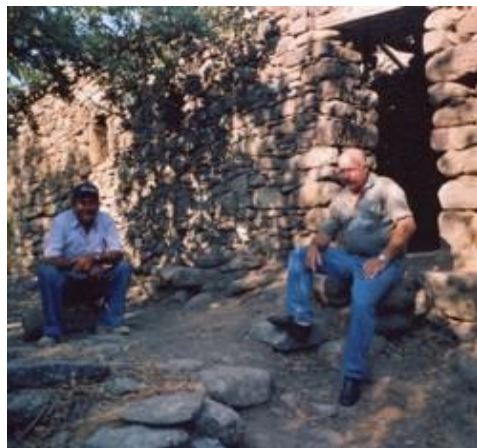

Ο μύλος «Καταχανά» σε πρόσφατη φωτογραφία.

σταση και λειτουργία του νερόμυλου «Καταχανά», συνιδιοκτησία του Συλλόγου Μεσοτοπιτών Λέσβου «η Αναγέννηση» και του Πολιτιστικού Μορφωτικού Ομίλου «η Μαλλιόντα». Επίσης είναι μεγάλος ο προβληματισμός όλων των μελών από τα έντονα καιρικά φαινόμενα, τα οποία τα τελευταία χρόνια έχουν προκαλέσει μεγάλες πλημμύρες με επακόλουθες ζημιές στους αγρότες και κτηνοτρόφους της περιοχής. Είναι πολλές οι περιπτώσεις που κατά τις μετακινήσεις τους, απειλείται η ασφάλειά τους.

Τον Σεπτέμβριο του 2019 ο Μιχάλης Γουλής φεύγει απ' τη ζωή*...

«Ο ΚΥΡ ΜΙΧΑΛΗΣ ήταν από τη γενιά εκείνη του «Πολέμου», που πήρε τη ζωή νωρίς στα χέρια της. Έφυγε απ' το χωριό μικρός κι έφαγε στην Αθήνα με το κουτάλι την οικοδομή. Το χωριό στάθηκε η μεγάλη αγάπη και το μεράκι του. Μόλις του δόθηκε η ευκαιρία γύρισε στον τόπο μας, με διάθεση να τον βοηθήσει και να προσφέρει. Ίδρυσε τον Σύλλογο «Μαλλιόντα» του οποίου για πολλά χρόνια ήταν πρόεδρος. Με την ιδιότητά του αυτή, αλλά και με την επίμονη θέλησή του για δημιουργία και προσφορά, στάθηκε πρωτοπόρος στον στόχο για την αναπαλαίωση του υδρόμυλου. Δώρισε στους δυο Συλλόγους -«Μαλλιόντας» και «Αναγέννησης»- το χωράφι του δίπλα στο μύλο. Έπεισε τον Αρτέμη Καταχανά να δωρίσει τον μύλο. Συνέβαλε στο ξεπέρασμα των ιδιοκτησιακών προβλημάτων. Προώθησε τη συνεργασία ανάμεσα στους δυο Συλλόγους και καλλιέργησε την αποδοχή του έργου, ώστε να γίνει υπόθεση των ανθρώπων του τόπου μας. Είναι αλήθεια ότι δίχως αυτόν, το έργο του μύλου ίσως να μην είχε ξεκινήσει ποτέ και να ήταν ακόμη μια ελκυστική ουτοπία. (...) Άνθρωπος με άποψη, δε δίσταζε να χτυπήσει τη γροθιά στο μαχαίρι δίχως να τον νοιά-

Μιχάλης Γουλής, Γιώτα Πλωμαρίτου, Φίλιππος Γουγής, Χρήστος Βαληλής στον Μύλο Καταχανά, καλοκαίρι του 2006 σε μια ιστορική συγκυρία...

* (Παναγιώτα Πλωμαρίτου, «Μεσοτοπίτικα Νέα», φ. 255)

ζουν οι πληγές. Χάραζε δρόμους που χρόνια μετά τους διάβαιναν πολλοί. Τώρα που ξεκινούν τα έργα στη Μαλλιόντα, θα λείψει η ευθύβολη κριτική του, η οραματιστική του στάση και η πίστη του στη νεολαία. Θα λείψουν οι συζητήσεις μαζί του, που ακόμα κι αν ανέδυναν διαφωνίες, ήταν ουσιαστικές γιατί οδηγούσαν στην υπέρβαση και στη δημιουργία...»